

Uppdaterad 28 jun 2008 05:00

Den 18 december 1998 ändrade en bilolycka livet för kampsportaren och akutsjukvårdaren Andreas Obenius. Han vaknade oförmögen att röra sig. Först efter fem månader kunde han andas själv. Efter två år har han lärt sig att begränsat röra överkroppen, vänster hand och fötterna.

Med joystick som ratt

BANKERYD. Vi hinner knappt med Andreas Obenius trots att han har mobil, permobil, handdator och display plus assistenten Jacob, när vi hastar över asfaltplanen vid bilbyggerverkstaden i Bankeryd.

ANDREAS VÄNTAR otåligt på att mekanikerna vid Permobil Autotec ska bli färdiga med de sista finjusteringarna så han kan dra hem till Gävle i sin specialanpassade Chevrolet Uplander. Det är en ersättningsbil för den som totalkvaddades av en assistent.

- Det kliar på näsan och så vill jag dricka litet, säger Andreas Obenius till sin assistent Jacob Sundqvist.

ANDREAS HAR JUST lagt på luren till ett av många affärssamtal på sin ständigt ringande mobil.

- Bilen ger mig frihet. Jag kan komma och gå som jag vill med den. Får jag lust att åka och fika är det bara att göra det, säger Andreas Obenius.

SEDAN HANS FÖRRA BIL blev skrot har han varit nästan isolerad och fånge i bostaden i Gävle.

Tiden utan bil var Andreas hänvisad till färdtjänst och delat resande med andra, och det innebar lång framförhållning och planering.

- Färdtjänst är inte dåligt, men det finns inget utrymme för frihet och spontanitet. Och så har jag de flesta kunderna i Stockholm, säger han.

- Vi får väl se hur allt fungerar. Det är mycket som ska kopplas ihop, säger Andreas och styr med joysticken sin permobil in i verkstadslokalen.

MEKANIKERNA Conny Berg, Micke Strömberg, och Emil Hedlund jobbar för fullt: stuvar om reglage, drar nya kablar, kröker om och böjer till spakar. Innanmätet från baksätena till instrumentbrädan i Chevan är utrivet. Förarsäte och passagerarstol är ersatta av dockningsstationer för Andreas permobil och assistentens säte. Platserna skiftas beroende på vem som ska köra.

Med fjärrkontroll styr Andreas dörrren och den automatiska rampen. Han kör själv in permobilen och dockar den i förarposition. Och med vänsterfingret på den lilla pekskärmen finjusterar han permobilsätet till rätt körställning.

Är det inte jobbigt att ständigt vara omgiven av folk dygnet runt?

- Det är som att leva i en storfamilj. Och jag väljer mina anställda, säger Andreas.

Till vardags lever han som alla andra: Jobbar, träffar sina barn och kompisar, spelar litet poker om småpengar. Ett tag bodde han i Spanien, men saknaden efter Sverige och barnen blev för stor.

- Man ska göra det som är roligt här i livet. Förverkliga sina drömmar. Innan jag dör ska jag ha startat en klädaffär, ett behandlingshem och ett kafé, säger Andreas, ler nöjt och blåser bort en envis fluga som knallar vid mungipan.

FÖRE AVFÄRD måste han gå igenom en lång checklista. Många av bilens funktioner, från klimatanläggning till tuta, sköts med huvudtryckningar mot nackstödet, pekskärm eller handdator.

Det finns inga standardlösningar vid anpassning av en bil för rörelsehindrade. Alla förare har olika behov efter att ha drabbats av sjukdomar, medicinska skador eller olyckor som gjort dem delvis förlamade.

- Här uppe på handtaget är det för trångt när jag ska sätta ned och passa in handen i styrspaken, påpekar Andreas och visar.

ATT TELEFONEN ringer mitt under slutprovkörningen besvårar honom inte. Han pratar jobb medan han kör framåt, backar och parkerar.

- Tjahoooo, ypee, vrålar Andreas glatt. Äntligen är en lång väntan över på den nya bilen och han kan åka hem till Gävle och njuta av friheten Chevan ger.

Conny Pettersson, conny.pettersson@dn.se

Annons

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.